

Peter Handke

KASPAR

Prevele Jelena Kostić Tomović i Bojana Denić

Režija: Miloš Lolić
Dramaturg: Periša Perišić
Scenograf: Jasmina Holbus
Kostimograf: Maria Marković Milojev
Kompozitor: Nevena Glušica
Scenski govor: Ljiljana Mrkić Popović
Dizajn svetla: Dejan Draganov

Igraju:

MIODRAG DRAGIČEVIĆ
NIKOLA RAKOČEVIĆ
ANĐELIKA SIMIĆ
SANJA MARKOVIĆ
PETAR BENČINA/RADOVAN VUJOVIĆ
MILOŠ SAMOLOV

Inspicijent: Dušan Milosavljević
Sufler: Dragana Anđelković

Organizator: Vladimir Perišić

Asistent reditelja: Đorđe Nešović
Asistent scenografa: Gordan Lekić
Asistent kostimografa: Tijana Popović

Majstor svetla: Siniša Čupić
Realizatori zvuka: David Srblijin, Bogdan Braković
Saradnik na trikovima: Nemanja Đurić
Pomoćnik inspicijenta: Daša Velimirović

Premijera – petak 12. mart u 19.00 na Sceni “Ljuba Tadić”
Vlasnik prava na izvođenje je Suhrkamp Verlag

PETER HANDKE

Peter Handke jedan je od najznačajnijih evropskih i svetskih savremenih pisaca. Autor je velikog broja romana, eseja, drama, scenarija i dobitnik značajnih austrijskih, nemačkih i međunarodnih priznanja: „Franc Kafka“, „Georg Bihner“ (koju je vratio), „Hajnrih Hajne“, „Tomas Man“, „Nestroj“... Godine 2019. dobio je Nobelovu nagradu za književnost.

Na književnoj sceni se pojavljuje sredinom šezdesetih godina, prvim romanom *Stršljenovi* i komadom *Psovanje publike* (1966). U tom periodu, ispituje (zlu) moć jezika serijom jezičkih komada (*Sprechstücke*): pomenuto *Psovanje publike*, *Proročanstvo*, *Samooptuživanje*, *Poziv upomoć* (1967). Ciklus je zaokružio *Kaspar* (1968), koji je vrlo brzo postao jedno od najvažnijih dela posleratne nemačke književnosti, a Handkeu doneo međunarodni ugled. Usledili su, takođe, avangardni komadi: *Kas preko Bodenskog jezera* (1971), *Kroz sela* (1981), u čijim glasovima odjekuju Eshilove antičke drame, *Putovanje u sonornu zemlju* (1989), *Časovi u kojima nismo ništa znali jedni o drugima* (1992)...

Iako je reputaciju stekao pišući za pozorište, Handke se okrenuo proznim formama, kratkim romanima, kratkoj priči i eseju. *Nesreća bez želja* (1972) bila je odgovor na samoubistvo majke, *Kratko pismo za dug rastanak* (1972), *Čas stvarnog osećanja* (1975), *Levoruka žena* (1976), *Spori povratak kući* (1979)... I u prozi je njegov jezik jezgrovit a lingvistika tematska osovina i pokretač. Posete Jugoslaviji inspirisale su ga da napiše *Zimsko putovanje do reka Dunava, Save, Morave i Drine* (1996), *Pitajući u suzama* (2000).

Objavio je nekoliko zbirki pesama, radio-drama, filmskih scenarija, često saradujući sa Vimom Vendersom (*Golmanov strah od penala*, *Nebo nad Berlinom*, *Divni dani u Aranhuezu*) ili režirajući sam. Prevodi književna dela sa francuskog, slovenačkog, engleskog i grčkog.

Od 1990. Peter Handke živi u Šavilu, tihom mestu nedaleko od Pariza.

MILOŠ LOLIĆ

Diplomirao je pozorišnu i radio režiju na Fakultetu dramskih umetnosti u Beogradu.

U Jugoslovenskom dramskom pozorištu je postavio predstave: *Dnevnik o Čarnojeviću Miloša Crnjanskog* (2014), *Otelo* Vilijama Šekspira (2012), *Sanjari* Roberta Muzila (2008), *Druga strana* Dejana Dukovskog (2006) i *Tesla, totalna refleksija* Marije Stojanović (Jugokonzert i Jugoslovensko dramsko pozorište, 2006).

Režirao je i u drugim pozorištima u Beogradu: *Adam i Eva* Miroslava Krleže (Bitef teatar, 2002), *Velika bela zavera* Dimitrija Vojnova (Atelje 212, 2004), *Muška stvar* Franca Ksavera Kreca (Atelje 212, 2007), *Bog je di-džej* Falka Rihtera (Malo pozorište „Duško Radović“, 2010), *Marija Stjuart* Fridriha Šilera (Narodno pozorište, 2015).

Poslednjih godina sa velikim uspehom režira u inostranstvu: *Žak ili Pokornost* Ežena Joneska (Mestno gledališče, Ljubljana 2012), *Roberto Cuko* Bernar-Marija Koltesa (Folksteatar, Minhen, 2013), *Hinkeman* Ernsta Tolera (Šaušpilhaus, Diseldorf i Salzburški festival, 2014), *Mania* po Euripidovim *Bahantkinjama* (Maksim Gorki teatar, Berlin, 2015), *Vreme zabave* Harolda Pintera (Burgteatar, Beč, 2016), *Rehnic* Elfride Jelinek (Folksteatar, Beč, 2016), *Idomenej* Rolanda Šimelfeniga (Teatar Bazel, 2017), *Zid, jezero* Dušana Jovanovića (SNG Drama, Ljubljana, 2017), *Na kraljevskom putu* Elfride Jelinek (Šaušpilhaus, Frankfurt, 2018), *Borba crnaca i pasa* Bernar-Marija Koltesa (Burgteatar, Beč, 2018), *U vrtu ili Lizistrata drugi deo* Sibile Berg po Aristofanu (Teatar Bazel, 2019)...

Dobitnik je brojnih nagrada: Gran pri „Mira Trailović“ na 43. Bitefu za predstavu *Sanjari* Roberta Muzila (JDP, Beograd, 2008), Politikina nagrada za režiju na 46. Bitefu i Nagrada za režiju festivala „Bajerski pozorišni dani“ u Augsburgu za predstavu *Krvava svadba* Federika Garsije Lorke (Folksteatar, Minhen, 2011), Gran pri „Borštnikovi susreti“ za predstavu *Bartlbi, pisar* po noveli Hermana Melvila (Mini teatar, Ljubljana, 2011), Nagrada „Nestroj“ za *Magično popodne* Volfganga Bauera (Folksteatar, Beč, 2012), Aprilska nagrada grada Beograda za *Otela* Vilijama Šekspira (JDP, Beograd, 2012), Nagrada „Dorotea Nef“ za predstave *Predsednice* Vernerera Švaba (Folksteatar, Beč, 2014) i *Lazarus* Ende Volša i Dejvida Bouvija (Folksteatar, Beč, 2018)...

MILOŠ LOLIĆ O KASPARU

Koliko god bilo tipično antidramsko delo, Kaspar je najpre dramatisovani mit, sa glavnim junakom po kom drama čak nosi naslov. Autor nas vraća na antički izvor, a istu stvar čini i sa ostalim likovima to jest glasovima, koji su tu da nas podsete na antički hor. Izazovno za postavku, ali izazovno i za čitanje, čak bezobrazno teorijski, jer paralelno dok se do degradacije ruši svako dramsko, ono se istovremeno ustoličuje kroz nezaustavljiv govor, potvrđuje se da je dramsko pre svega oduvek i zavek samo o govoru.